

И въ врѣме на тия прощавания, азъ чувствувахъ, какъ сърдцето ми се свиваше, при мисълта, че скоро — не днесъ, утрѣ азъ нѣма вече да виждамъ тия честни и открити, пълни съ патриотизмъ и енергия, лица; нѣма да чувамъ тѣхния веселъ, пѣленъ съ остроумие, говоръ. Чувствувахъ, какъ, при това прощаване, една жалостъ, доходяща до скръбъ, пропѣлзваше въ душата ми, — жалостъ, че бѣхъ принуденъ да се отдѣля отъ моитѣ боеви другари — опѣлченци, съ които врѣмето и обстоятелствата бѣха ме свели и сроднили.

— Добъръ пътъ ви желая, юнаци, напѣтствувахъ всички на прощаване, оставайте винаги такива честни и самоотверженни, каквито се показахте въ тѣжкитѣ минути, които прѣкарахте въ борбата за освобождението ни.

На 8 Августъ, сутринята рано, азъ напустнахъ Пловдивъ и се ухитихъ за Вратца — мѣстоназначението ми.

Когато излѣзохъ отъ града, азъ се прѣкръстихъ. Отдѣлихъ се вече отъ моята любима 3-я дружина, която се роди, порастна и се прослави прѣдъ очитѣ ми. Азъ си припомнихъ миналото на тая любима частъ, историята на която датираше едва отъ година и нѣколко мѣсеца, но бѣше вече пълна съ най-громки подвизи.

Тѣжкото чувство, което ме обхващаше отъ нѣколко деня, по поводъ на тая раздѣла, сега бѣше съвсѣмъ сковало душата ми. Душеше ме нѣщо, което азъ искахъ да си обясня не съ вълнението, а съ нервозността, която се бѣше силно развила въ мене . .

— Какво ли ме чака за напрѣдъ? Какво ли ми готви бѣдѣщето, че отъ толкова жестоки битки излѣзохъ неврѣдимъ, си мисляхъ азъ и мисли, мисли, рой отъ мисли ме унесоха на напрѣдъ и ме накараха, тогава 25—26 годишенъ мъжъ, да се ободря и си кажа: куражъ, прѣдъ тебе има още цѣлъ свѣтъ.....
